

I Genhold hertil skal man anmode det ærede Udvalg om til 2den Behandling af Finanslovsforslaget for 1900—1901 at stille følgende Endringsforslag som fremsat efter dette Ministeriums Begæring:

Til § 21 IV. B. 1. Nr. 8.

Beløbet forhøjes til 950 Kr., og der tilføjes efter Kontoens Tekst „anslaas“.

Kjøbenhavn, den 28de November 1899.

B. Styr.

Til Folketingets Finansudvalg.

M. P. Weis.

Forslaget tiltrædes.

116) IV. C. Nytt Nummer. Skrivelse fra Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Ordnningen af For sorgen for de døvstumme, der iøvrigt staar forholdsvis højt her i Landet, er i en enkelt Henseende mangelfuld, nemlig med Hensyn til den kirkelige Betjening af de fra Væreanstalterne udgaaede konfirmerede døvstumme; og Manglerne paa dette Punkt ere blevne mere følelige, efter at Undervisningen er bleven fremmet ved Oprettelsen af de paa Talemetoden grundede Institutter i Fredericia og Nyborg.

Følge Fundatsen af 17de April 1807 for det kongelige Døvstummeinstitut i Kjøbenhavn skal en af Lærerne ved dette have gejstlig Ordination. Denne Bestemmelse er i en lang Række bleven anvendt saaledes, at Forstanderen har været Præst og hver Søn- og Helligdag afholdt en Gudstjeneste paa Institutet, til hvilken ikke blot Eleverne, men alle døvstumme have Afgang. Da denne Gudstjeneste kun kan komme dem tilgode, der bo i Kjøbenhavn med Omegn, har man i de senere Aar givet Forstanderen en staaende Tilladelse til, naar Begæring derom fremkommer fra udenbys boende døvstumme, at foretage Rejser omkring i Landet for at holde Gudstjeneste og Altergang, dog kun for de efter Tegnetoden ved det herværende Institut oplærte. Uagtet den nuværende Forstander har omfattet denne Missionsgerning med stor Nidkærlighed, have hans øvrige Forretninger forhindret ham i at udøve den i et saadant Omfang, som det vilde være ønskeligt af Hensyn til de døvstumme, der kun forstaa Tegnsproget og derfor som Regel ville være udelukkede fra Paavirkning af deres egen Sognepræst.

De døvstumme, som i Løbet af de sidste Decennier ere blevne underviste efter Talemetoden, have hidtil været henviste til de stedlige Præster. Den Færdighed i at aflæse Taler fra Læberne, som de have tilegnet sig, vil imidlertid i de færreste Tilfælde være tilstrækkelig til, at de kunne forstaa en Prædiken, der ikke særlig er beregnet paa dem som Tilhørere. Et særligt Hensyn til saadanne Sognebørn kan selvfølgelig kun ventes taget, for saa vidt som Præsten er egnet og villig dertil, og det kan ikke undgaas, at den kirkelige Forjorg for dem ofte bliver meget ufuldstændig.

Under de her berørte Forhold maa de døvstumme udenfor Kjøbenhavn føle sig mere eller mindre forladte i kirkelig Henseende. Hertil kommer yderligere, at den nuværende Ordning af Gudstjenesten ved det kjøbenhavnske Institut efterhaanden har vist sig uholdbar som Følge af, at efter den i 1891 gennemførte Soudring mellem de tre Institutters Elever er det de svagest begavede, der henvises til at lære Tegnsproget ved det nævnte Institut. Da Gudstjenesten her først og fremmest maa tage Hensyn til Elevernes Opfattelsesbevne, kan den ikke mere tilfredsstillende de voksne døvstummes almindelige Krav.